



החיור שנה

ע ר ג ד י ה

ליבו של החסיד הרב ישראל יצחק פרישמן ע"ה
מירושלים עיה"ק, נדס בפתאומיות באישון ליל
והוא רק בן חמישים ושמונה

האוסף הנדיר שמכר ל"ספריה הלאומית", המענה שקיבל מהרבי - תוך שעה, הביטוי החריג של הרבי "הבחורים שלי", עיתוני ה'נטורי קרתא' שנעלמו טרם חלוקתם, המודעות שהרבי ביקש לממן את ההוצאות, מה שגרם לאדמו"ר מגור לבוא לכנס ההיסטורי בבניני האומה בתשמ"ג << וגם: העדות המיוחדת על הדו"חות שהעלו חיוך רחב על פני הרבי...

האחים ר' בן-ציון ור' שלמה פרישמן חושפים בראיון ל'בית משיח' קטעים עלומים מתוך מסכת חייו של אביהם הדגול, חסיד נאמן ועסקן צנוע שזכה לשמש כשליח נסתר מטעם הרבי לעניינים מיוחדים והאיר פנים לכל אדם

ישראל לפידות – התמונות באדיבות המשפחה

סתיר הכל

בא בכרם חב"ד

ר' ירוליק פרישמן נולד בבית חסידי ירושלים בעל רקע הונגרי. ככזה, נשלחו הוא ואחיו ללמוד בתלמוד תורה "יבנה" בירושלים. אולם ידידותו הקרובה של אחיו ר' צבי אברהם ע"ה עם חבר כיתתו יבלחט"א ר' יוסף ברוק (המתגורר היום בקראון הייטס) גרמה לו ללכת אחריו ולהצטרף לתלמוד תורה החב"די החדש שנפתח – "תורת אמת". מעבר זה של האח הגדול, סלל בסופו של דבר את דרכו של ר' ירוליק לעבור אף הוא ללמוד ב"תורת אמת".

כך החל ר' ירוליק פרישמן את דרכו במוסדותיו של הרבי. בסיום שנות לימודיו בתלמוד תורה, בהיותו סמוך לגיל מצוות, הרגיש שליבו נמשך לחב"ד, ומשום כך החליט להמשיך ללמוד במסגרת ישיבות "תורת אמת" בירושלים.

בחודש אלול תשל"ו, בסיום שנות לימודיו בישיבה קטנה וגדולה, השיג את חשקה נפשו ונסע לרבי שליט"א בפעם הראשונה לשנת ה'קבוצה'. לא היה זה פשוט כלל ועיקר. על מנת לגייס ולצבור בכוחות עצמו את הסכום שנדרש עבור מימון כרטיס הטיסה, התייגע קשות ואף נזקק למכור ל"ספריה הלאומית" אוסף אישי נדיר של מודעות רחוב שאגר במשך שנות נערותו.

בחצרות קדשנו שהה מספר חודשים, שכן עקב מצבו הבריאותי הקשה של אביו שנפטר כעבור זמן קצר, חזר בהוראת הרבי לארץ הקודש.

במשך השנים הקפיד לנסוע לרבי מדי שנה בחודש תשרי או בתאריכים אחרים. גם בשנת תשנ"ג, כאשר היו רבים שהתלבטו האם לנסוע, הוא החליט לנסוע בכל זאת.

פרח עסקנות חדש

עם חזרתו לארץ הקודש, החל את דרכו בפעילות ובעסקנות חב"ד בירושלים. מכאן ואילך הקדיש ר' ירוליק את חייו לצרכי ציבור.

הרב יוסף יצחק ליברוב שהגיע בקבוצה השלישית של "השלוחים לארץ הקודש", זוכר כי בהגיעם לבית הכנסת "צמח צדק" בעיר העתיקה בירושלים בט"ו אדר א' "פורים קטן" תשל"ח, היו שני אנשים שנרתמו לעזור ולסייע להם להתאקלם: "הפרטיזן" ר' זושא וילימובסקי ע"ה שקיבל את פניהם וטיפל בהם באופן כללי, ור' ישראל פרישמן שדאג לכל צורכיהם עד הפרטים הקטנים של לינה, אוכל וכו'. "במשך כל הזמן שהיינו בירושלים, הוא עזר לנו מאוד כדי שנצליח להתאקלם על הצד הטוב יותר בארץ ישראל", סיפר הרב ליברוב בימי ה'שבעה'.

דמותו של העסקן הצעיר ר' ירוליק נשאה חן וחסד בעיניו של ר' זושא וילימובסקי, שהיה מגדולי העסקנים של הרבי בארץ הקודש, ומדרך הטבע נקשר ביניהם קשר מיוחד של פעילות משותפת למילוי שליחויות חשאיות של הרבי. (ראה מסגרת).

אפשר לומר שאחד מסימני ההיכר של ר' ירוליק, היא עין שמאל העצומה תמיד. כשהיה בן 12, איבד את הראיה בעינו השמאלית בשל מעשה קונדס של ילד ששיחק בכלי משחית בחג הפורים ופגע בלי כוונה בעינו. מאז סבל מאוד מהפצע הכואב ומאי הנוחות במצבו. במשך השנים אף עבר מספר ניתוחים וטיפולים בפציעתו.

בי"ג בטבת תשל"ט, אחרי שנרתם לארגון מבצע חנוכה בירושלים, ביקש ברכה מהרבי לקראת ניתוח שהתעתד לעבור. כעבור זמן קיבל תשובה מהרבי תחת הכותרת: מהיר. וכך כתב הרבי: בנוגע לעין – כדעה אחידה של שני רופאים מומחים

וקר יום שלישי, ט' בשבט תשע"ו. על חצר בית הכנסת המיתולוגי והמוכר של שיכון חב"ד ברחוב חנה בירושלים, אשר בימים כתיקונם שוקקת ורוחשת חיים, השתלטה כעת דממה עצובה ושקט חרישי.

השמועה כי ליבו של החסיד הרב ישראל יצחק פרישמן ע"ה נדם בפתאומיות באישון ליל והוא רק בן חמישים ושמונה, התפשטה כאש בשדה קוצים. המתפללים הקבועים – שיום קודם לכן עוד התרועעו ונהנו מקרבתו – מתקשים לעכל את הטרגדיה הקשה. היעדרה של הדמות הלבבית שהייתה לחלק מנופו הקבוע של בית הכנסת, לא התקבלה על הדעת.

"ירוליק", כך נקרא בפשטות, איש יוצא דופן ומלא שמחת חיים. מקושר בלב ונפש לרבי מלך המשיח והתמסר למבצעי הקדושים מתוך מידת הצניעות שאפיינה אותו ואת פועלו. את הכול עשה בשקט ובשלווה "מאחורי הקלעים" ו"מתחת לרדאר". אבל בימי ה'שבעה' צפו ועלו סיפורים ואפיזודות של שליחויות שונות ואף מסתוריות שביצע – כאלה שהיו עד כה בגדר סוד גם עבור בני משפחתו הקרובים ביותר.

בשיחה עם בניו יבלחט"א הרב בן-ציון פרישמן, מנהל מוסדות חב"ד בבת ים, והרב שלמה פרישמן, מנהל גשמי בחדר "אור מנחם" בקראון הייטס, ניסינו לשרטט קווים ראשוניים מדמותו הייחודית של אביהם ר' ירוליק שהיה לעסקן נמרץ וחסיד נאמן. על אף הפרטים הרבים שנחשפים לאורך הכתבה, עדיין רב הנסתר על הגלוי.





י"ט אלול תשל"ו, הרב פרישמן מברך "הגומל" בפעם הראשונה אצל הרבי

חייל בשירות הרבי

זכה הרב פרישמן לבצע שליחויות רבות עבור הרבי, מרביתן עלומות. אך ביטוי חריג של הרבי שנאמר באותם שנים על ר' ישראל וועד שניינים מחבריו שקרא להם "מיינע בחורים" ["הבחורים שלי"] משמש כעדות מעניינת לחביבות המיוחדת שזכה לקבל מהרבי.

היה זה בעקבות פרשייה מצערת כאשר חלק מהמבנה של בית הכנסת 'צמח צדק' נמכר לגורם מסוים מפני שיקולים כספיים, ללא שביקשו קודם לכן את רשותו של הרבי. דבר המכירה התקבל במורת רוח אצל הרבי שהביע תרעומת על כך שמכרו את "הנחלה שלי בירושלים" ["מיינע נחלה אין ירושלים"].

כמה עסקנים חב"דיים, ביניהם הרב **אברהם פרשן** ע"ה, נכנסו לעובי הקורה וניסו לשאת ולתת עם הקונה שביקש סכומים אגדיים עבור החזרת הנכס. שלושה בחורים, ביניהם גם ר' ישראל וועד, שראו את הכאב הגדול שנגרם לרבי מהמקרה, החליטו להפעיל אמצעי-לחץ על מנת שהלה יסכים לפשרה. הלה מיהר להתלונן במשטרה נגד ר' ישראל וועד שניינים מחבריו, והשלושה נעצרו. באותה תקופה שהה אחד ממנהלי מוסדות חב"ד הבולטים של ירושלים בחצרות קדשנו. כשנכנס הלה ליחידות, פנה אליו הרבי ואמר: "הבחורים שלי יושבים במאסר ועלי לקרוא על זה בעיתונים?" אותו עסקן הבין כי עליו לפעול במהירות על מנת לדאוג שהשלושה ישוחררו לאלתר, מה שאכן קרה.

סיפור נוסף שנחשף רק עכשיו, עליו היה אחראי ר' ישראל וועד, גרם אף הוא לקורת רוח רבה אצל הרבי. המעשה היה בין השנים תשל"ט-תשמ"ב. יום אחד הסתובב ברחובות 'מאה שערים', והתגנב לאוזניו מידע כי בקרוב ייצא לאור גיליון חדש בעלון של חוגי הנטורי-קרתא, ובו כתבה ארסית וחריפה כנגד הרבי ואחד ממבצעי הקודש, תחת הכותרת "והוא יוליכנו בטנקים לארצנו..."

כחסידי שכבוד הרבי נוגע לו, החליט ר' ישראל וועד לעשות מעשה. עוד באותו ערב לקח עמו שני בחורים והם נסעו יחד למחסן בו אוחסנו כל העיתונים בטרם חלוקתם, והעלימו משם את כל העיתונים. כמו כל פעולה, הוא דיווח על כך לרבי, כשהוא שולח עותק של אחד העיתונים לרבי. הרבי לא ענה על כך, אבל את התשובה הוא קיבל בשיחה של אותה שבת, בה התייחס הרבי

בארץ הקודש. והזכות של ארגון מבצע חנוכה יעמוד לו בהמצטרף. אזכיר על הציון. ר' ישראל וועד חזר על תשובה זו פעמים רבות שכן הוא ראה בה תשובה שליוותה אותו כאשר עמד בפני צמתים מכריעים בהמשך החיים.

הרבי הציל נערה בבני ברק...

בליל ב' דראש חודש מרחשון תשמ"מ, זכה להיכנס ליחידות אל הקודש פנימה, אותה תיעד מיד לאחר מכן:

(מסתמא קענסטו אידיש), דער אויברשטער זאל דיר עלפען זאלסט זיין א חסיד ירא שמים ולמדן און זאלסט האבן הצלחה מיט א שידוך טוב אין אלע ענינים. און זאלסט האבן הצלחה אין הפצת היהדות בכלל און אין המעיינות בפרט.

איך וועל דיר געבן א דולר דו זאלסט אויס בייאטין און געבן אויף צדקה אין ארץ הקודש און דאס זאל אויפטאן אין אלע ענינים.

[כנראה אתה יודע אידיש], שהקב"ה יעזור שתהיה חסיד ירא שמים ולמדן ושיהיה לך הצלחה עם שידוך טוב ובכל הענינים. ושיהיה לך הצלחה בהפצת היהדות בכלל ובה[פצת]מעיינות בפרט. אני רוצה למסור לך דולר שאתה תחליף ואת תמורתו תיתן לצדקה בארץ הקודש ושזה יפעל את כל הענינים].

מצויד בברכת הרבי חזר לארץ ישראל והחל להתעניין בהצעות נכבדות. אחרי שניפגשו הוא ורעייתו תבלח"ט, וראו לנכון שהשידוך מתאים, הפתיע ר' ישראל וועד ומשפחתה (שלא הייתה חב"דית) באמרו שאין הוא עושה צעד בלי לכתוב לרבי, ומה שהרבי יענה זה מה שיעשה. רעייתו-הכלה הטריה, שלא הבינה זאת, שאלה אותו מה המשמעות של זה? והוא השיב: "עד שהרבי לא עונה, אני לא חותן". "וכמה זמן זה יכול לקחת?" הוא מצדו השיב שיכולה להיות אפשרות שגם לא תהיה תשובה בכלל... אבל זה עלול לקחת כמה שבועות.

בפועל, עד שהיא הגיעה בחזרה לבית הוריה בבני ברק, כבר פשטו שמועות שהיא כלה, והיא עמדה נבוכה ולא ידעה אם היא כלה או לא, שכן ממתנים לתשובתו של הרבי... אך באורח נדיר, כבר באותו יום – תוך לערך שעה – הגיעה תשובה טלפונית מהירה ממזכירות הרבי: **בטח החליטו לייסד ביתם על יסודי התורה והמצוות, ושיהיה השידוך בשעה טובה ומוצלחת, אזכיר על הציון.**

פדיון נפש על ציון אחיו של הרבי

כפי המסופר בגוף הכתבה, לר' ישראל פרישמן היה קשר מיוחד במינו עם ר' זושא וילימובסקי ה"פרטיזן". על אף שלא נהג לדבר על עניינים בהם היה שותף, בשנים האחרונות סיפר על אחד המקרים שהיה לו עם ר' זושא, וכך היה המעשה:

בתחילת שנות המ"מים, הם נסעו לצפת לציונו הק' של האריז"ל ביום ההילולא שלו ה' במנחם אב. בשלב מסוים פנה ר' זושא לר' ישראל וביקש ממנו לרכז מנין מצומצם של תמימים שיצטרפו יחד איתו לעלות לציונו של ר' ישראל אריה ליב ע"ה, אחיו של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א.

בהגיעם למקום הוציא ר' זושא מכיסו 'פדיון־נפש' שהכין מבעוד מועד, והחל להקריא תחינה ובקשה שאחיו של הרבי יפעל בעולמות העליונים שנזכה כבר להתגלותו של הרבי כמלך המשיח.

כשסיים להקריא את הפ"נ, החל ר' זושא לקרוע את הדף כשהוא מבקש מהבחורים שלא לספר או לשתף איש ממה שראו עיניהם כעת.

לטענות חדשות שעלו, והרבי ציטט את הטענות שהציגו בכתבה, וענה אחת לאחת. כמובן, מתוך עיתון שכלל לא פורסם...

החיוך של הרבי שווה הכול

כפעיל בולט ב'צעירי אגודת חב"ד' בירושלים, היה ר' ישראל בין הנחשונים שפעלו בשטח יחד עם הרב **שמואל גריזמן** סביב מבצע 'אות בספר תורה של ילדי ישראל'. הוא אף כיהן כחבר פעיל בארגון. ידידו הקרוב הרב **אליעזר ליכטשטיין** מעיד, כי "לא היה שייך לעשות פעילות של חב"ד בירושלים ללא הרב פרישמן. לא היתה פעולה בירושלים באותם שנים שיצאה לפועל בלי שהוא יתכנן אותה מתחילתה ועד סופה..."

כך היה בל"ג בעומר תש"מ, כאשר הרבי יצא לראשונה בקריאה לארגן תהלוכות לכבוד רשב"י. היה זה ר' ישראל שהבריך עם רעיון לארגן תהלוכה ייחודית לילדי תשב"ר, תהלוכה בעלת צביון חרדי. יחד עם ר' **בנימין זילברשטרום** ור' **עמרם בלוי**, החליטו לקחת על עצמם את ארגון התהלוכה שתאגד את ילדי תלמודי התורה בירושלים. באותם ימים הרעיון היה נשמע תלוש מן המציאות והיו אף אישים חשובים מאנ"ש בירושלים שניסו להניאם מכך...

לפועל, התהלוכה הצליחה מעל ומעבר, ועם השנים הפכה לאחת מסמלי תהלוכות ל"ג בעומר ואף הפכה למודל חיקוי עבור תהלוכות לילדי התלמודי-תורה במוקדים רבים ברחבי הארץ. הרבי שקיבל דו"ח מהתהלוכה, שיגר עבור המארגנים שטר מיוחד של 50 שקל. בין שלושת מארגני התהלוכה נערכה הגרלה ור' ישראל זכה בשטר הנכסף.

זכור, בתהלוכה הראשונה שהתקיימה באותה שנה בתל אביב, הובא קוסם להנאתם של הילדים. ה'מתנגדים' החליטו לצאת ב'קול קורא' תוקפני נגד התהלוכות כשהם משתמשים ב'קוסם' כאקט בלתי-חינוכי.

ר' ישראל החליט להשיב מלחמה. תחילה ליקט קטעים וציטוטים מתוך הביטאון של המתנגדים המוכיח שלפעילויות שהם עצמם מארגנים, הם בעצמם מביאים קוסמים. המודעות

הללו נתלו כתגובה חב"דית בכל רחובות ירושלים ובני ברק והפכו ללעג את ה'קול קורא' המגוחך שפרסמו גדולי ה'מתנגדים'...

זמן מה לאחר מכן, התקשר ר' **אפרים וולף**, שהיה שליח נאמן ודיסקרטי מטעם הרבי לפעילויות רבות ומגוונות בענייני הכלל והפרט, וביקש מר' ישראל לדעת את העלויות של המודעות. כששאלו ר' ישראל כתגובה "למה זה משנה?" השיב ר' אפרים, "התקבלה הוראה לשלם"... והיה מובן שזה הגיע מהרבי.

חבריו של ר' ישראל, ביניהם יבלח"ט ר' **ישראל גליצנשטיין** ור' **שניאור גודמן**, זוכרים היטב כיצד היו הולכים ביחד לילות רבים כדי להדביק מודעות עם שיחות או עניינים אחרים של הרבי ברחובות ירושלים.

אחד המנחמים סיפר, כי בתקופה האחרונה סח באוזניו ר' ישראל, שאם יש משהו שהוא 'חי' ממנו עד היום הזה, זו העדות ששמע מפי המזכירים, כי בפעמים הרבות ששלח לרבי דיווחים על פעולותיו, הרבי הגיב בחיוך רחב מהרגיל, חיוך שלא רואים בדרך כלל בהזדמנויות דומות.

כך היה למשל, כאשר קיבל בקשה מהמזכירות לחדור בחשאיות אל תוך אסיפה של ה'מתנגדים' כנגד החסידים שהתקיימה במעוז בבני ברק, על מנת לשמוע ולהעביר דיווח ממה שנאמר שם. בדרך-לא-דרך הצליח להשתחל לאותה אסיפה ולשמוע את המדובר שם. לאחר מכן התקשר למזכירות ומסר את כל הפרטים דרך המזכיר ר' **בנימין קליין** ע"ה. במהלך השיחה הרבי עלה על הקו, ור' ישראל שמע את הרבי אומר "אהה, אהה", כלומר שהרבי אישר את הפרטים. באמצע השיחה ר' בנימין ביקש מר' ישראל שיחזור על פרטים מסוימים שוב, או שידייק בהם, כאשר הרבי האזין לדברים. לאחר מכן אמר לו ר' בנימין, שלמשמע הדיווח המפורט, הרבי חיך חיך שחודשים ארוכים הוא לא ראה חיוך כזה!

איש ה'מבצעים'

כמעט אף אחד מאלו שהכירוהו בחיי היום-יום, לא ידע עד כמה ר' ישראל הוא איש מעש. גם אלו שידעו, לא הכירו את היקף הפעולות שביצע.

בקבלת עול מוחלטת להוראות ול'מבצעים' של הרבי, התמסר להקים מערך של מבצע כשרות בירושלים. כך גם היה כאשר הרב אליעזר ליכטשטיין הקים את חדר השידורים, ר' ישראל נרתם להיות שותף פעיל בכל הפעלת והעברת השידורים של הרבי, גם אלו שהושמעו בשידור חי בכותל המערבי. מיזם זה גרם לרבי נחת רוח רבה.

בשנה השלישית לסיומי הרמב"ם, שנה אחרי שהרב זמרוני ציק והרב ישראל הלפרין ארגנו את סיום הרמב"ם הארצי בהיכל 'יד אליהו' בתל אביב, החליטו לארגן חגיגת סיום הרמב"ם לקהל החרדי בירושלים. לאחר דיונים הוחלט לקיים את הכנס בבנייני האומה, לא לפני שקיבלו את עצותיו החכמות של ר' ישראל. הוא גם היה זה שאיגן את חידון הרמב"ם לילדי ישראל שהתקיים בבנייני האומה במעמד אלפי ילדי ישראל.

ר' ישראל גם עסק רבות בהצלחת נשמות יהודיות במסגרת חברותו בארגון "יד לאחים". שנים רבות עמד בקשר עם הרב **שלום דובער ליפשיץ** ע"ה, והפעיל פרויקטים שונים לרישום ילדים לבתי ספר תורניים, ועוד.

בשנות המ"מים היה שותף פעיל בפעולות שונות שנעשו בענין תיקון חוק השבות להכרה בגיור כהלכה המוכר כמאבק "מיהו יהודי". אחת מהם היתה ארגון הכנס ההיסטורי בכ"ד בטבת תשמ"ג בבנייני האומה, בהשתתפות האדמו"ר מגור זצ"ל. "אבא



אי שחסד ואיש רעים

זרם המנחמים לא פסק לפקוד את בית משפחת פרישמן ברחוב אמרי בינה הסמוך לשיכון חב"ד בירושלים. בין המנחמים היו גם מראשי חוגי המתנגדים, שתמיד היו עמו בקשר ורחשו לו כבוד והערכה.

הפסיפס האנושי המגוון, המחישו יותר מכל את תמצית חייו – דאגה אמיתית לזולת. בשיגו ובשיחו הטבעיים, ידע לקבל ולהכיל את כולם. וכך תאר זאת אחד מאנשי ירושלים שהגיע לנחם: "אביכם היה 'הכותל המערבי' של כולם. העסקן הכי חשוב כמו האיש הכי פשוט, אדם מבוגר כבחור צעיר, כידל"ם נועצו בו וראו בו חבר אמיתי. אל כולם התייחס במידה שווה והרעיף אהבה ואכפתיות בלי גבול לכל אחד".

במשך מספר שנים גם שימש כמדריך של תלמידי ישיבת "תורת אמת". הבחורים היו בני בית אצלו. במשך שעות היה משוחח עמם ומעודד אותם. בחורים רבים ראו בו כתובת לכל ענין.

דלתו היתה פתוחה תמיד לכל נדכאי נפש שבאו לביתו לאכול ולהתעודד. הוא האיר פנים לכל אחד והיה אהוב על כל סוגי האנשים. היו לו חברים מכל החוגים והעדויות, כולל בחוגי הקנאים הירושלמים וממשיך בחוגי הליטאים שנגדם נלחם למען כבודו של הרבי, אך ידע לשמור על רוח חברית. עשירים ומסכנים היו שותפים למעשי החסד הגדולים שעשה. רבות הן האלמנות ורבים היתומים שעשה בעבורם ללא פרסום. רוב מעשיו נעשו בשקט ומאחורי הקלעים מבלי שאיש ידע על כך.

בשלוש-עשרה השנים האחרונות אף התעסק בגמילות חסד של אמת במסגרת 'חברא קדישא' הכללית בירושלים, זאת במקביל לשאר פעולותיו.

הרבה יש לספר על ר' ישרוליק, ותקצר היריעה. פטירתו היא בראש ובראשונה אבדה כבדה לרעייתו ולבני משפחתו, אך גם אבדה גדולה לכלל חסידי חב"ד, לתושבי ירושלים ולכל מי שהכיר אותו. כולם מסכימים כי אין תמורתו. כי זו הייתה מהותו, הייתה לו עין אחת פעילה, ודרכה ראה את כולם: בעין ימין.

שלי לא היה בלידתי, שכן הוא היה באותה שעה בכנס בבנייני האומה", מספר בגאווה בנו ר' בן-ציון.

בימי ההכנה לאירוע שהה המזכיר ר' בנימין קליין בארץ ישראל, ור' ישרוליק אמר לו שהאדמו"ר מגור ה'לב שמחה' לא רוצה לאשר את דבר הגעתו לכינוס. באותם ימים ה'מתנגדים' עשו הכל כדי לגרום לכישלונה של העצרת, ונוכחותו של האדמו"ר מגור באירוע נחשבה לקריטית. ר' בנימין קליין הציע לו – על דעת עצמו – שיפרסם בירושלים ובבני ברק שהאדמו"ר מגור יגיע, למרות שלא סוכם אתו סופית, ובעז"ה הוא יגיע... כך אכן קרה. ר' ישרוליק תלה את המודעות בכל הארץ, ולבסוף ה'לב שמחה' הופיע ואף נשא נאום מלהיב.

באחת השנים התוועד הרבי ביר"ד שבט בחריפות רבה על הענין של 'מיהו יהודי'. קבוצה של אנ"ש בירושלים הלכה לאחר מכן אל האדמו"ר ה"פני מנחם" מגור על מנת להעביר לו את דברי הרבי. לאחר מכן התקשר ר' ישרוליק למזכירות כדי למסור דו"ח מתוכן הפגישה. הרבי ביקש לדעת האם גם העבירו לו נקודה ממאמר 'באתי לגני' שנאמר בהתוועדות. ר' ישרוליק הבין כי הרבי מעוניין שה"פני מנחם" ישמע גם את המאמר 'באתי לגני', והחליט לחזור עוד באותו לילה בשעה מאוחרת מאוד לביתו של ה'פני מנחם'. דפק בדלת והתנצל על השעה, אך ביקש לקיים את ההוראה של הרבי להביא איתו את כל ההקלטות של ההתוועדות. כך ביחד ישבו והקשיבו לקטע מהמאמר 'באתי לגני'.

באמצע פנה ה'פני מנחם' לר' ישרוליק ושאל: "אתה מבין מה שנאמר כאן?" ר' ישרוליק חיך ואמר בכנות שלא... אמר לו ה'פני מנחם': "גם אני לא, אבל תשאיר לי את הקלטות כאן, אני מעוניין לשמוע אותם". לא היה מאושר מר' ישרוליק שזכה לקיים את ההוראה של הרבי.

כאשר הוציא הרבי הוראה בשנת תשמ"ט לתמוך באופן חד פעמי ברשימת אגודת ישראל ולהצביע 'ג', היה ר' ישרוליק אחד מראשי מפעילי המטה החב"די בירושלים. בגין פועלו באותם ימים, הוצע לו לשמש כחבר ונציג חב"ד בעיריית ירושלים, אך משיקולים שונים שהיו כרוכים באחדות פנימית בחב"ד, העדיף לדחות את ההצעה.